

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 570/2017-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť mestskej časti Košice-Krásna, Opátska 19, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Rastislavom Lenártom, Pollova 32, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 21/2016 a jeho uznesením z 31. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo mestskej časti Košice-Krásna na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 21/2016 z 31. marca 2017 porušené bolo.

2. Základné právo mestskej časti Košice-Krásna na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 21/2016 p o r u š e n é b o l o .

3. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 21/2016 z 31. marca 2017 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

4. Mestskej časti Košice-Krásna p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré jej j e Krajský súd v Košiciach p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Krajský súd v Košiciach j e p o v i n n ý uhradiť mestskej časti Košice-Krásna trovy právneho zastúpenia v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet advokáta JUDr. Rastislava Lenárta, Pollova 32, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6. Sťažnosti mestskej časti Košice-Krásna vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2017 doručená sťažnosť mestskej časti Košice-Krásna, Opátska 19, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 21/2016 a jeho uznesením z 31. marca 2017.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 21/2016 uznesením z 31. marca 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 31. marca 2017“) zrušil rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 29 C 15/2005-520 z 26. októbra 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 26. októbra 2015“), ktorým okresný súd v konaní o vypratanie nehnuteľností vyhovel žalobe sťažovateľky. Krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu z 26. októbra 2015 z dôvodu podľa § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

3. Naplnenie dôvodu na zrušenie rozsudku okresného súdu z 26. októbra 2015 z dôvodu podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP videl krajský súd v tom, že okresný súd sa pri konaní a rozhodovaní neriadil dôsledne právnym názorom a pokynmi odvolacieho súdu vyslovenými v jeho uznesení č. k. 1 Co 176/2007-340 z 19. januára 2009, ktorým bol zrušený v poradí prvý rozsudok okresného súdu vo veci a vec vrátená na ďalšie konanie, a ani právnym názorom a pokynmi odvolacieho súdu vyslovenými v jeho uznesení č. k. 1 Co 203/2012-457 z 22. mája 2013, ktorým bol zrušený v poradí druhý rozsudok okresného súdu vo veci a vec vrátená na ďalšie konanie. Krajský súd zdôraznil, že nerešpektovaním záväzného právneho názoru odvolacieho súdu v súlade s ustálenou súdnou praxou dochádza zo strany súdu prvej inštancie k závažnému porušeniu procesných predpisov.

4. Sťažovateľka vo svojej sťažnostnej argumentácii namieta, že ak krajský súd svojím uznesením z 31. marca 2017 zrušil už v poradí tretí rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, teda nový rozsudok okresného súdu vydaný po zrušení jeho skoršieho rozsudku v odvolacom konaní, postupoval v rozpore s § 390 CSP, podľa ktorého odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie,

pričom podľa sťažovateľky krajský súd opomenul aplikovať citované ustanovenie a v odôvodnení svojho rozhodnutia ho ani len nespomenul.

5. Na základe takto vymedzenej argumentácie sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 21/2016 a jeho uznesením z 31. marca 2017, zruší uznesenie krajského súdu z 31. marca 2017 a vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a náhradu trov konania.

6. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 570/2017-10 z 15. novembra 2017 prijal sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie.

7. Krajský súd sa vyjadril podaním sp. zn. SprV/1126/2017 zo 6. decembra 2017 doručeným ústavnému súdu 11. decembra 2017, v ktorom súhlasil s upustením od ústneho pojednávania vo veci a k meritu sťažnosti uviedol: *„Sťažovateľka vytyka odvolaciemu súdu porušenie vyššie citovaných ústavných práv, ktorých sa Krajský súd v Košiciach dopustil v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 21/2016 a osobitne uznesením zo dňa 31.3.2017.*

Zo spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 29C/15/2005 konštatujeme, že proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 26.10.2015, č. k. 29C/15/2005-520 podali žalovaní v 1.-5. rade odvolanie dňa 2. novembra 2015, t. j. za účinnosti zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.).

Vec bola predložená Krajskému súdu v Košiciach s odvolaním žalovaných dňa 15.1.2016.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednával vec v čase účinnosti zák. č. 160/2015 Z. z. CSP, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákona aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods.2 CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Keďže odvolanie žalovaných bolo podané pred 1. júlom 2016, krajský súd posúdil vec podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania (dňa 2. novembra 2015), teda podľa príslušných ustanovení O.s.p.

Dôvodom pre takýto postup (bola a) je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivej ochrane porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej právnej úpravy procesného práva (Článok 2 ods. 1, 2 CSP), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Článok 3 ods. 1 CSP).

Dovolíme si nesúhlasiť s námietkou sťažovateľky, že odvolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 21/2016 porušil jej ústavné práva a osobitne, že uznesením zo dňa 31.3.2017 č. k. 1 Co 21/2016-552 porušil ustanovenie § 390 CSP.

Odvolací súd neporušil ust. § 390 CSP, lebo o odvolaní žalovaných rozhodoval podľa O.s.p. za použitia § 470 ods.2 CSP.

K ďalším výhradám sťažovateľky ohľadom porušenia § 390 CSP odvolacím súdom, žiada sa nám poznamenať, že zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP konštatujeme, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých odvolaní (podaných do 30. júna 2016), ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP).

V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o odvolaní a odvolacom konaní sa v prípade týchto odvolaní nemôžu uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami.

Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri odvolaniach podaných od uvedeného dňa.

Opačný záver by bol, podľa nášho názoru, porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 36/1995).

Pre objektívne posúdenie (neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky odporúčame zabezpečiť na nahliadnutie spis Okresného súdu Košice II sp. zn. 29C/15/2005. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky považujeme na neopodstatnenú...“

8. Sťažovateľka zaujala stanovisko k vyjadreniu krajského súdu podaním doručeným ústavnému súdu 28. decembra 2017, v ktorom zotrvala na dôvodoch svojej sťažnosti. Podľa sťažovateľky sa krajský súd „ani len okrajovo nevyjadril ku všetkým aspektom odôvodnenia podanej sťažnosti“, napríklad sa nevyjadril k tomu, prečo „vynechal“ a „nerešpektoval“ ustanovenie § 390 CSP v napadnutom uznesení.

9. Sťažovateľka prípisom doručeným ústavnému súdu 3. januára 2019 súhlasila s upustením od ústneho pojednávania.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s priebehom súdneho konania vo veci sťažovateľky (zisteného z vyžiadaného súdneho spisu) a sťažnostnou argumentáciou sústredil svoju pozornosť na posúdenie možnosti porušenia základných práv sťažovateľky v príčinnej súvislosti s opomenutím aplikácie § 390 CSP krajským súdom v odvolacom konaní.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v sebe okrem iných práv a záruk (právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a pod.) zahŕňa aj právo na odôvodnenie rozhodnutia. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

14. Ústavný súd zdôrazňuje aj svoju všeobecne známu a ustálenú judikatúru, podľa ktorej do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (IV. ÚS 77/2002).

15. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave.

16. Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia

veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo d) nejde o rozhodnutie vo veci samej, a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

17. Podľa § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

18. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že nová zákonná úprava civilného procesu účinná od 1. júla 2016 prirodzene so sebou prináša a bude prinášať nutnosť riešenia aplikačných otázok novokoncipovaných zákonných pravidiel postupu všeobecných súdov v civilnom sporovom, mimosporovom i správnom súdnom konaní. Je potrebné zdôrazniť, že riešenie aplikačných otázok vyvstávajúcich z novej právnej úpravy primárne patrí do právomoci všeobecných súdov a akýkoľvek zásah ústavného súdu vo vzťahu k riešeniu týchto otázok je limitovaný zistením závažného procesného excesu zo strany všeobecných súdov majúceho za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu.

19. Ústavný súd preto aj v danej veci posudzoval možnosť existencie procesného excesu v postupe krajského súdu, keď tento napriek výslovnému príkazu obsiahnutému v § 390 CSP, aby vo veci sám rozhodol (keďže išlo o odvolací prieskum nového rozsudku prvoinštančného súdu po zrušení jeho skoršieho rozsudku v odvolacom konaní), vo veci sám nerozhodol, ale odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

20. Podstatnou otázkou v danej veci aj vzhľadom na obsah vyjadrenia krajského súdu je aplikácia ustanovenia § 390 CSP účinného od 1. júla 2016 v odvolacích konaniach, v ktorých bolo odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu podané v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, t. j. pred 1. júlom 2016 v spojení s dostatočnosťou odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k tejto otázke.

21. Ústavný súd konštatuje, že výklad zachovania účinkov odvolania podaného za účinnosti starej procesnej úpravy s poukazom na § 470 ods. 2 CSP tak, ako bol tento vyjadrený v stanovisku krajského súdu k sťažnosti, resp. priamo premietnutý do napadnutého rozhodnutia krajského súdu, vybočujú z rámca ústavne konformného výkladu. Princíp zachovania účinkov úkonov, ktoré v konaní nastali pred účinnosťou novej procesnej úpravy civilného konania, vyjadrený v § 470 ods. 2 CSP, je doplňujúcim k princípu okamžitej aplikability ustanovení Civilného sporového poriadku vyjadreného v § 470 ods. 1 CSP. V danom prípade aplikácia ustanovenia § 470 ods. 2 CSP nesporne znamená zachovanie účinkov odvolania podaného za účinnosti starej procesnej úpravy spočívajúcich v odvolacom prieskume odvolaním napadnutého prvostupňového rozsudku. Avšak tento zachovaný účinok odvolania žiadnym spôsobom nespochybňuje okamžitú aplikabilitu príkazu obsiahnutého v § 390 CSP. Obdobné závery už boli ústavným súdom judikované napr. vo veciach III. ÚS 5/2018, III. ÚS 227/2017.

22. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uzatvára, že opomenutie príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP, aby odvolací súd sám vo veci rozhodol, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia tohto opomenutia krajským súdom, zakladá danosť takého procesného excesu zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu, v príčinnej súvislosti s ktorým bolo porušené sťažovateľkou označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

23. Sťažovateľka namietala aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v odvolacom konaní a jeho zrušujúcim uznesením, a to v príčinnej súvislosti s opomenutím aplikácie § 390 CSP krajským súdom.

24. Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

25. Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní, a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníkov konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (II. ÚS 74/97).

26. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, zo s'ťažnosti vyplýva, že predmet napadnutého konania tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Preto posudzovanú vec vo vzťahu k odvolaciemu konaniu vedenému krajským súdom nie je možné hodnotiť ako fakticky a právne zložitú. Ústavný súd nezistil ani žiadne skutočnosti, ktoré by boli také zásadné, aby ich v súvislosti s dĺžkou konania bolo potrebné pripísať na ťarchu správania s'ťažovateľky.

27. Ústavný súd napokon posudzoval postup samotného krajského súdu. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri rozhodovaní o odvolaní účastníkov konania proti prvostupňovému rozsudku z 26. októbra 2015 za neefektívny a nesústreďený, ktorý vo významnej miere ovplyvnil celkovú dĺžku konania. Krajský súd ustanovenie § 390 CSP ignoroval a napriek jeho výslovnému zneniu, ktoré nepripúšťa vo veci inú možnosť ako povinnosť krajského súdu, aby sám vo veci rozhodol, napadnutým uznesením rozsudok okresného súdu opätovne zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Ústavný súd konštatuje, že v dôsledku uvedeného postupu krajského súdu nebol dosiahnutý účel zakotvený v § 390 CSP, ktorým je zrýchlenie konania rozhodnutím v merite veci, ale, naopak, priebeh konania pri rozhodovaní vo veci samej sa opätovne spomalil. Vec bola predložená krajskému súdu na odvolacie konanie 15. januára 2016, preto v prípade, ak by krajský súd postupoval v súlade s účinnou právnou normou, konanie by bolo už 31. marca 2017, keď vo veci rozhodol, právoplatne skončené.

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že postupom krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Co 21/2016 došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy

29. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy z obdobných dôvodov ako porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky opomína akúkoľvek súvislosť s možnosťou porušenia jej označených základných práv a takúto súvislosť nezistil ani ústavný súd. Preto sťažnosti sťažovateľky v tejto časti ústavný súd nevyhovel.

III.

30. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Ústavný súd preto zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie, v ktorom je viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze [§ 56 ods. 3 písm. b) a ods. 6 zákona o ústavnom súde].

31. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie (podobne § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľka v sťažnosti žiadala priznať finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €. Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade prichádzalo do úvahy aj priznanie finančného zadosťučinenia, pri určení ktorého vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu, význam veci pre sťažovateľa a dĺžku konania. Vzhľadom na zistený stav posudzovaného konania ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €.

32. Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním a náhradu ktorých si sťažovateľka uplatnila v sťažnosti. Pri stanovení výšky priznanej náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľky vychádzal ústavný súd z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, podľa ktorej základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľke nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 312,34 € vrátane režijného paušálu (2 x 147,33 € + 2 x 8,84 €). Keďže právny zástupca nepredložil ústavnému súdu osvedčenie o tom, že je platiteľom DPH, odmena za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom predstavuje celkovú sumu 312,34 €. Pokiaľ ide o ďalšie úkony sťažovateľky v konaní, za tieto ústavný súd náhradu trov nepriznal, keďže v nich sťažovateľka neuviedla inú argumentáciu ako v sťažnosti. Priznanú úhradu trov konania je povinný zaplatiť sťažovateľke krajský súd na účet jej právneho zástupcu (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku).

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomu rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. januára 2019